

Arrest

nr. 281 728 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juni 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEKEMPE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij schrijven van 18 oktober 2019 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 juni 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2019 werd ingediend door :

*[A.A., A.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [...]
nationaliteit: Libanon*

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 30.09.2009 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 02.09.2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Op respectievelijk 07.10.2010 en 27.05.2011 diende betrokkene een tweede en derde VIB in, dewelke beide niet in overweging werden genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op respectievelijk 22.10.2010 en 21.12.2011. Een vierde VIB werd op 21.12.2011 ingediend. De RVV weigerde op 27.10.2015 echter zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Vervolgens diende betrokkene op respectievelijk 21.01.2016, 08.05.2017, 06.02.2018, 29.11.2018 en 10.02.2021 een VIB in. Deze VIB's werden allen niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en dit op respectievelijk 13.05.2016, 06.09.2017, 30.03.2018, 18.04.2019 en 24.02.2021.

De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 11 maanden voor het eerste VIB, 15 dagen voor het tweede, 3 dagen voor het derde, iets minder dan 4 maanden voor het vijfde, 4 maanden voor het zesde, iets minder dan 2 maanden voor het zevende, iets minder dan 5 maanden voor het achtste en 14 dagen voor het negende – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Ook voor het feit dat zijn vierde VIB meer dan 3 jaar – namelijk iets meer dan 3 jaar en 10 maanden – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Betrokkene beweert dat hij omwille van problemen zijn thuisland is ontvlucht, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij omwille van problemen zijn thuisland is ontvlucht kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat hij geen familie of banden meer heeft in Libanon en dat hij in Libanon geen enkele plaats heeft waar hij zou kunnen verblijven. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verklaarde immers bij zijn laatste VIB d.d. 10.02.2021 dat zijn familie nog steeds in Libanon verblijft en dat hij nog contact had met zijn familie via internet. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn familie momenteel niet langer in Libanon zou verblijven, noch dat hij niet (tijdelijk) bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verder beweert betrokkene dat hij een verblijfsrecht had in België en dat gezien zijn goede staat van dienst en het steeds voldoen aan de voorwaarden voor verlenging van zijn verblijf, er geen enkele vermoeden was dat het verblijf van betrokkene zou stopgezet worden. Echter, betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn VIB's en dat hij bij een negatieve beslissing

het land diende te verlaten. Betrokkene heeft door geen enkel andere procedure een recht op verblijf verkregen, zeker niet van onbepaalde duur, waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook stelt betrokkene dat hij “een ernstige medische problematiek” kent. Betrokkene diende inderdaad diverse aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in: een eerste aanvraag art. 9ter, ingediend op 30.05.2011, werd onontvankelijk verklaard op 11.07.2011, hem betekend op 07.09.2011. Een tweede aanvraag art. 9ter werd ingediend op 04.01.2012. Ook deze werd onontvankelijk verklaard en dit op 12.06.2012, hem betekend op 20.06.2012. Op 28.06.2012 diende betrokkene een derde aanvraag art. 9ter, dewelke eveneens onontvankelijk werd verklaard en dit op 26.03.2014, hem betekend op 03.04.2014. Een vierde aanvraag art. 9ter, ingediend op 28.01.2019, werd ongegrond verklaard op 07.03.2019, hem betekend op 28.03.2019. Tot slot diende betrokkene op 20.01.2021 een vijfde aanvraag art. 9ter in. Deze werd op 01.02.2021 onontvankelijk verklaard en aan betrokkene betekend op 23.02.2021. Bijgevolg kunnen we stellen dat de medische problematiek van betrokkene reeds werd onderzocht en niet werd weerhouden door de arts-adviseur. Betrokkene legt bij onderhavige aanvraag geen medische attesten voor waaruit zou blijken dat zijn medische problematiek nog steeds actueel is, noch legt hij een medische attest voor waaruit zou blijken dat het voor hem omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van algemeen goed gedrag is en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2009 in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen volgde, dat hij werkwilgig is en aanwervingsbelofte voorlegt, dat hij steeds zijn belastingen en facturen betaalt en dat hij een vriendenkring heeft opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Schending van de aangevoerde bepalingen doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven

1.

Verzoeker diende een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw. bij de Burgemeester van haar verblijfplaats.

Artikel 9bis Vw. bepaalt dat in dat geval buitengewone omstandigheden moeten worden aangevoerd, die aantonen waarom de aanvraag niet vanuit het herkomstland kan worden ingediend:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”.

Verzoeker bracht als buitengewone omstandigheden onder meer het feit dat hij al zeer lange tijd, sinds 2009, in België woont, en geen banden meer heeft met Libanon, alsook zijn integratieinspanningen.

Het komt de verwerende partij toe deze elementen te onderzoeken en in mee te nemen in de overweging om tot de beslissing te komen.

Verzoeker heeft geen mogelijkheid om terug te keren naar Libanon. Hij heeft daar niets meer en kan daar nergens verblijven.

De bestreden beslissing stelt dat de afwezigheid van banden met Libanon niet zou kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Verzoeker meent dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Immers houdt het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel in dat de nadelige gevolgen van de beslissing niet onevenredig mag zijn in verhouding tot het doel.

In casu wordt geen beoordeling gedaan over de aanvraag ten gronde, maar louter over de ontvankelijkheid, met name of de aanvraag al dan niet in België kan worden ingediend.

Door te stellen dat het lange verblijf van verzoeker in België en de afwezigheid van banden met Libanon geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken, worden deze beginselen geschonden, en wordt het verzoeker op onevenredige en onredelijke wijze moeilijk gemaakt om de aanvraag in te dienen.

Er moet rekening worden gehouden met het gegeven dat verzoeker in Libanon geen enkele verblijf-plaats heeft, en aldaar dus grote problemen zou ondervinden als hij naar Libanon zou moeten reizen louter om de aanvraag in te dienen.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker via internet nog contact zou onderhouden met familie in Libanon.

Er wordt voorbij gegaan aan het feit dat dit verre familie betreft die verzoeker al minstens 14 jaar niet meer heeft gezien, en dat verzoeker geen mogelijkheid heeft om bij deze familie te verblijven.

De redenering dat verzoeker aldaar zou kunnen verblijven, louter omdat zij banden onderhoudt, kan niet worden gevolgd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus heeft de verwerende partij de elementen onvoldoende onderzocht en is ze onvoldoende zorgvuldig te werk gegaan.”

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen worden gelezen die eraan ten grondslag liggen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert verweerder waarom volgens hem de elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Deze motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee nauw samenhangende evenredigheidsbeginsel, wordt verder slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om een schending

van deze beginselen te kunnen vaststellen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheids-beginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In § 1, eerste lid van dit wetsartikel wordt bepaald:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelt in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling.

De Raad wijst er in dit verband allereerst op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf niet bepaalt welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe in haar aanvraag de elementen te duiden die volgens haar het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk of

onmogelijk maken. Het bestuur dient deze vervolgens te beoordelen en het beschikt hierbij over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker betoogt dat hij, als buitengewone omstandigheden, onder meer zijn lange verblijf in België sinds 2009, zijn inspanningen om zich te integreren en zijn gebrek aan banden met Libanon inriep. Hij stelt dat het verweerder toekwam deze elementen in rekening te brengen en te onderzoeken. Hij geeft verder aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling van de door hem ingeroepen elementen door verweerder. Hij benadrukt niets meer te hebben in Libanon en betoogt dat rekening diende te worden gehouden met het gegeven dat hij geen verblijfplaats heeft in dat land. Hij stelt nog dat hij in Libanon enkel verre familie heeft die hij al minstens 14 jaar niet heeft gezien en hij geen mogelijkheid heeft om bij deze familieleden te verblijven. Hij stelt dat het niet is omdat hij nog banden heeft met familieleden in Libanon dat hij ook bij hen zal kunnen verblijven.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk rekening hield met de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen en hij heeft onderzocht of aan de hand van deze elementen buitengewone omstandigheden blijken.

Zo houdt verweerder rekening met het verblijf van verzoeker in België sinds 2019 en met de door hem ingeroepen elementen van integratie, maar hij oordeelt dat deze feitelijke gegevens niet verantwoordend dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend en dus verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend. Hij stelt dat de ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet. Deze beoordeling is ook in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Er blijkt ook niet dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag alsnog concreet zou hebben toegelicht waarom de door hem aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verweerder houdt in zijn beslissing verder ook rekening met de door verzoeker als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen dat hij geen familie of banden meer heeft in Libanon en dat hij er op geen enkele plaats kan verblijven. Verweerder oordeelt dat dit niet aannemelijk wordt gemaakt en integendeel verzoeker in zijn meest recente verzoek om internationale bescherming van 10 februari 2021 verklaarde dat zijn familie nog in Libanon verblijft en hij nog contact met hen heeft via internet. Verweerder acht het niet bewezen dat verzoekers familie momenteel niet langer in Libanon zou verblijven en evenmin dat hij niet (tijdelijk) bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging.

Door het louter herhalen van de in zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling hiervan verkeerdelijk tot zijn vaststelling is gekomen dat hiermee geen buitengewone omstandigheden blijken of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot deze vaststelling is gekomen. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij wel degelijk nog familieleden heeft in zijn land van herkomst met wie hij bovendien na al die jaren van verblijf in België nog steeds in contact staat. In deze omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk waar verweerder heeft geoordeeld dat op basis van de voorliggende gegevens het niet is aangetoond dat verzoeker niet (tijdelijk) bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij mag hierbij ook niet uit het oog verliezen dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel bij hem berust en hij zich niet mag beperken tot blote beweringen maar integendeel concrete bewijselementen moet aanbrengen van wat hij aanvoert.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Er blijkt niet dat verzoekers belangen onevenredig worden benadeeld.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in België enig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Er blijkt dus niet dat enig gezinsleven onterecht niet in rekening werd gebracht of verzoeker dienstig kan verwijzen naar het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals beschermd door voormelde verdragsbepaling.

In tweede instantie wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privé-leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

Verzoeker herhaalt dat hij reeds geruime tijd in België verblijft en hij inspanningen deed om zich te integreren in dit land. Zoals reeds werd vastgesteld, werd met deze elementen rekening gehouden. Verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Nog heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker zijn beweringen dat hij geen banden meer heeft met Libanon en hij er nergens zou kunnen verblijven niet aannemelijk heeft kunnen maken. Door het louter herhalen van deze elementen toont verzoeker niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband moet ook in herinnering worden gebracht dat volgens het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat is tot stand gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er in zijn geval sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeën-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS